

*Những Vết
Tiền Thân*

THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

Những Kết Tiên Thần

THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

THANH HẢI VÔ THƯỢNG SƯ

Tiểu Sử Thanh Hải Vô Thượng Sư

Thanh Hải Vô Thượng Sư sinh quán tại miền Trung Âu Lạc (Việt Nam). Khi trưởng thành, Ngài du học tại Âu châu và làm việc cho Hội Hồng Thập Tự Quốc Tế. Về sau, Ngài du hành qua nhiều quốc gia để mưu cầu Chân Lý. Cuối cùng Ngài đã gặp được một vị Chân Sư tại Hy Mã Lạp Sơn và được truyền cho một phương pháp tu thiền về âm thanh và ánh sáng nội tại, còn gọi là Pháp Môn Quán Âm. Sau một thời gian tinh tấn tu hành, Ngài đã đạt được đại khai ngộ.

Ngoài việc nêu lên một tấm gương cao quý về đạo hạnh, Thanh Hải Vô Thượng Sư còn khuyến khích chúng ta nên làm đẹp môi trường mình đang sống. Thanh Hải Vô Thượng Sư diễn đạt niềm vui nội tại của Ngài qua tranh, thơ, nhạc, thiết kế trang sức và y phục mỹ thuật, hầu thăng hoa nhân loại từ bên ngoài lẫn bên trong. Các sáng tác nghệ thuật của Ngài đã được triển lãm tại các thành phố lớn trên thế giới. Thi phẩm của Ngài cũng là nguồn cảm hứng cho nhiều nhạc sĩ phổ thành ca khúc và đã được trình diễn tại các hí viện danh tiếng.

Vào năm 1993, trong một buổi lễ vinh danh Thanh Hải Vô Thượng Sư, thị trưởng Frank F. Fasi của thành phố Honolulu, Hạ Uy Di đã long trọng ngỏ lời: *"Thanh Hải Vô Thượng Sư mang tình thương đến những nơi nào trên thế giới còn hận thù. Ngài mang hy vọng đến những nơi tối tăm, mang sự thông cảm đến những nơi bị ngộ nhận. Ngài là ánh sáng của một vĩ nhân, là thiên thần nhân ái của tất cả chúng ta."*

Lời Ngỏ

Thi tập *Những Vết Tiền Thân* gồm những bài thơ do Thanh Hải Vô Thượng Sư sáng tác vào tuổi thanh xuân, được chia làm hai phần: tình yêu và chiến tranh. Mỗi bài thơ như ánh nến lung linh thấp sáng, rõ ràng một tâm hồn thánh thiện trước những yêu thương và khổ lụy của kiếp nhân sinh.

Bên cạnh những cung bậc dạt dào lãng mạn, tình cảm nồng nàn như sóng bể mưa nguồn qua những thi phẩm về tình yêu đôi lứa, cũng như nỗi niềm xót xa được chuyển chở trong những thi phẩm về chiến tranh, những vần thơ của Thanh Hải Vô Thượng Sư còn bàng bạc một nhận thức sâu xa về cõi trần gian vô thường, một sự an nhiên chấp nhận, vượt thoát những ràng buộc phù du.

Đa số các bài thơ trong thi tập *Những Vết Tiền Thân* được Thanh Hải Vô Thượng Sư sáng tác bằng tiếng Âu Lạc, các bài còn lại được chuyển dịch từ Anh ngữ dưới sự ân cần hướng dẫn của Ngài. Thi phẩm "*Bài Ca Ly Biệt*" với nét chữ hiệu đính của Thanh Hải Vô Thượng Sư nơi trang bên là một bút tích biểu lộ lòng quan tâm từ ái của Ngài trên từng áng thi ca trong thời gian thi tập quý báu này được hình thành.

Kính thân ái kính mời quý vị và các bạn cùng thưởng thức những âm ba mỹ miều, sâu lắng của *Những Vết Tiền Thân*.

❖ *Ban Biên Tập*

Mục Lục

❖ Tiểu sử Thanh Hải Vô Thượng Sư	v
❖ Lời Ngỏ	vi
❖ Nguồn thơ Thanh Hải Vô Thượng Sư	x

PHẦN 1: Tình Yêu

01. Tình Yêu	02
02. Tình Trong Mưa (Love in the Rain)*	03
03. Hỏi Người Bên Nó	04
04. Không Đề	06
05. Chờ Ai Phố Núi	07
06. Tương Tư	08
07. Có Người	09
08. Buổi Không Ngờ	10
09. Tiên Duyên	12
10. Vẫn Dài Lâu	13
11. Ngày Anh Đi (The Day You Left)*	14
12. Mơ (Dream)*	15
13. Chờ Ai	16
14. Tình Lẽ	18
15. Sợ (Fear)*	20
16. Không Đề 2	23
17. Người Xa (Gone)*	24
18. Di Chúc	26
19. Tình Bạc	27

20.	Sao Mãi Còn Thương	28
21.	Người Ở Đâu	30
22.	Một Chút Hương	31
23.	Làm Sao Quên	32
24.	Lối Cũ	35
25.	Qua Nhà Ai	36
26.	Anh Có Biết	38
27.	Đừng Quên Nhau (Forget Me Not)*	40

PHẦN 2: *Chiến Tranh*

28.	Di Sản Ông Cha	42
29.	Nhật Ký (Memo)*	45
30.	Bài Ca Ly Biệt (Farewell Song)*	46
31.	Tôi Sẽ Nói Anh Nghe (I Will Tell You)*	48
32.	Người Mẹ Lưu Vong	50
33.	Tiểu Con Ngàn Dặm	51
34.	Còn Đến Bao Giờ (It Cannot Go On Forever)*	52
35.	Anh Không Mua Được (He Couldn't Buy)*	58
36.	Tự Do và Đồng Tiền (Freedom and Dollars)*	60
37.	Xuân Này Nhớ Xuân Xưa	64
38.	Tưởng Niệm	66
39.	Gửi Vĩnh Liêm	68
40.	Di Chúc Người Tù	70
41.	Tù Nỗi Buồn Vong Quốc	72
42.	Gửi Người Tình München (To a Münchener I Love)*	74

(Nguyên tác Anh ngữ)*

Ban Phiên Dịch chuyển ngữ dưới sự ân cần hướng dẫn của Tác Giả.

Nguồn thơ Thanh Hải Vô Thượng Sư qua góc nhìn của nhà thơ Phùng Minh Tiến

Làm thơ đã khó, làm thơ cho hay càng khó, làm thơ đã hay mà còn chuyên chở được những ý tình cao đẹp, những tư tưởng thâm sâu, những tiền thân mù mịt, những hiện tại trùng trùng, những tương lai hoạn lạc, thật sự trăm ngàn lần khó hơn.

May thay, trong thế kỷ này, chúng ta đã được hạnh ngộ những tinh hoa, tuy tiềm ẩn nhưng sung mãn trong một kết tụ tuyệt vời của tài hoa và Phật tính: Đó là Thiền Sư Thanh Hải, qua những bài thơ đã tản mác được gom lại trong các thi tập *Những Vết Tiền Thân* và *Thơ Vô Tú*, được sáng tác trên bước đường thể nghiệm chính bản thân Ngài, trên lộ trình tìm kiếm Chân Lý, để từ đó mở ra những chân trời bát ngát của giác ngộ, của giải thoát, bằng cách xiển dương Phật tính trong mỗi chúng sinh, trong mỗi thân xác, nâng đỡ con người, tự đập vỡ những ngục tù trời buộc, những hệ lụy xác thân, những vọng chấp mê lầm để con người có thể bay bổng đến những vòm trời cao rộng, những cảnh giới huy hoàng.

Sau đây là một vài nét đan thanh về tác giả: “Thanh Hải Vô Thượng Sư sinh quán tại Âu Lạc. Lúc trưởng thành, Ngài xuất ngoại du học. Về sau Ngài du hành qua nhiều quốc gia và nhiều địa danh nổi tiếng để mong kiếm tìm Chân Lý. Cuối cùng, khi bế quan tu hành tại Hy Mã Lạp Sơn, Ngài đã chứng ngộ đắc Đạo.

Hiện nay với tấm lòng vô lượng từ bi, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã mang Vô Thượng Pháp là Pháp Môn Quán Âm mà Ngài đã đạt được, cống hiến cho những người thành tâm cầu Đạo.”

Khởi đi từ những bước chân chập chững vào đời, giữa một đất nước chinh chiến, tình yêu gia đình, tình yêu đôi lứa, và ngay cả tình yêu đất nước quê hương cũng đều phải chia lìa:

*Có những lúc ngày mai không muốn đến,
Ta đợi chờ rời rã cả màn đêm!
Hồn đắm chìm trong úc mộng triền miên,
Vùng vẫy mãi chưa xa lìa bể khổ!
Như cánh chim giữa bầu trời đông tố,
Biển trùng khơi không chứa hết ưu phiền.*

Và cảnh đời còn lại gì? Có chăng chỉ là một bóng nhỏ đường chiều, phía trước mặt với sương rừng lớp lớp, quay lại nhìn thời thơ ấu quạnh hiu... Còn hiện tại? Chỉ là cảnh gió mưa tới tả, tuyết giá ngập tràn, vọng âm từ những giọt sầu gõ nhịp.

*Có những buổi mặt trời không thức dậy
Ta đợi hoài mà chưa thấy tương lai*

.....

*Rồi cứ thế mưa rơi và lá rụng,
Ngày qua ngày, đêm tiếp nối thờ ơ!
Lòng vẫn thấy một chút gì thiếu thốn,
Một tình yêu chưa tìm thấy bao giờ.
(Không Đề)*

Trên bước đường mưa gió, người nghệ sĩ mà sau này được người đời xưng tụng là Thanh Hải Vô Thượng Sư, vẫn miệt mài giong ruổi, nay Đức Quốc, mai Ý, Luân Đôn, Népal, Ấn Độ, Tây Tạng... mỗi bước đi là mỗi kiếm tìm, mỗi giây phút là mỗi trầm tư. Trầm tư và kiếm tìm là những nụ mầm cho những giải thoát và đốn ngộ mai sau. Người ta không thể ngồi trong tháp ngà mà hiểu được thế giới vằn xoay. Người ta cũng không thể hiểu chính thân phận mình mà không đối chiếu với ngoại cảnh, với tha nhân. Hãy đi, hãy lên đường, hãy giương buồm ra khơi... để từ đó nhà nghệ sĩ sẽ biến thành nhà hiền triết, nhà tư tưởng, tự soi thấu bản thân mình, tự thú với chính mình, gột rửa những khát vọng riêng tư, những ham muốn nhất thời, những bèo bọt lợi danh, những xác thân mục rã, những đổi chác phù sinh, để vươn đến những vùng trời cao rộng, những cảnh giới huy hoàng:

*Ta đã sống qua những ngày giả dối;
Tình chưa nhen đã vội nói thương người!
Treo trái hồng ngọt xót giữa làn môi,
Lời nóng bỏng mà tim thì băng giá...*

.....

*Ta đã qua nhiều bến bờ trong đục
Rửa mặt trần rồi son phấn điểm trang
Ham công danh, háo nhà cửa bạc vàng,
Dem lý tưởng đổi lấy ngày no ấm...*

*Rồi chợt tỉnh sau nhiều phen lận đận
Tự hỏi lòng đời có thể thôi u?
Có nghĩa gì thêm mấy chục năm dư
Mà xông xáo bon chen đường danh lợi!*

Nếu con người khi đã va chạm với thực tế sần sùi, với chen chúc lợi danh, mà vẫn mê muội đắm chìm, vẫn làm lụi cuu mang thì xác thân này cũng chỉ còn rã mục với cỏ cây, chìm sâu trong tội lỗi. Hơn ai hết Thanh Hải Vô Thượng Sư đã tự vấn lòng mình, và khi tự hỏi là đã tự trả lời cho chính bản thân mình:

*Ta sẽ làm gì những ngày sắp tới,
Khi má hồng thôi thắm, tóc thôi xanh
Khi tắt hơi là chết hay tái sanh
Chúa Phật dạy những thiên đường, địa phủ!*

(Tự Thú)

Và cứ thế, càng đi, càng chiêm nghiệm trầm tư theo từng bước chân. Đâu đâu Thanh Hải Vô Thượng Sư cũng thấy trong cõi nhân gian phảng phất nổi u hoài:

*Tóc mây buồn đong đưa chiều dương liêu
Mắt rung sầu mơ nhiệt đới vào đêm
Người lênh đênh trong cõi sầu niên thiếu
Sao không về nương tựa mát tay êm...
Cho ta reo năm phương trời xích lại,
Và liên hoan, mời thế giới chung vui
Cho ta thắp lửa vàng trên đỉnh núi,
Cho đông về thôi không lạnh ngày mai...*
(Tình Ca 1)

*V*à như một người mẹ hiền, luôn muốn những đứa con mình được yên vui hạnh phúc, như một người chị đầy lòng nhân ái, muốn đến để cứu vớt những đứa em bất hạnh trong cõi trầm luân:

*Ta đến rồi đây, em biết không?
Bên ta còn mãi đóa sen hồng.
Chờ em mấy kiếp, hồn chua mòi
Em hứa quay về, em nhớ không?
Ta muốn dìu em vượt cõi mây:
Hào quang, thánh nhạc, đóa sen đầy.
Sao em mãi lạc miền ảo mộng,
Cổ độ, kinh thành, chưa thoát thai!*
(Người Yêu Truyền Kiếp)

*R*ồi cũng sẽ có một ngày tương phùng hạnh ngộ, một ngày những yêu thương chân thật nở hoa. Nắng mưa, sông núi dù có cách ngăn, cũng không chia biệt được những tâm tình nồng ấm như đóa hướng dương nở rộ hướng mặt trời:

*Bao nhiêu dặm tới mùa xuân,
Bao nhiêu dặm nữa nắng hồng thương mây.
Bao năm tao ngộ một ngày,
Bao trắng đổi được một giây tương phùng.*
(Tình Ca 4)

Và rồi tấm lòng rộng mở bao la, tâm Bồ Tát chan hòa trong cõi thế, tình thương yêu trải rộng khắp muôn loài, những tình cảm cá nhân, những ước mơ vị kỷ đều tan biến, nhường chỗ cho đại dương bát ngát, cho hỷ xả bao dung:

*Ta muốn tìm kho trời đâu sẵn có
Tung khắp núi rừng, no ấm loài chim,
Khi ta nhìn trong trời đông lạnh gió
Chúng xác xơ lông cánh, tả tơi tìm!*
(Nỗi Buồn Bồ Tát)

Từ những vết tiền thân bơ vơ trong cõi thế, đi giữa những hàng hàng lớp lớp của huyền mộng nhân sinh, trong sâu xa Thanh Hải Vô Thượng Sư đã có những nụ mầm của một con người xuất thế. Sinh ra và bơi lội giữa đám chìm thế tục, nhưng hạt mầm cao quý vẫn vươn lên, vươn lên liên tục theo từng bước chân giống ruồi khắp chốn ta bà. Mỗi bước đi là một chiêm nghiệm, mỗi nét nhìn là một trầm tư, và từ đó khí thiêng hội tụ nơi Người để vươn tới một tâm hồn vĩnh cửu, của một thế giới vô tử vô sinh. Con đường đi đến nơi bất diệt không phải một sáng một chiều, mà phải trải qua không biết bao nhiêu cung đoạn của bao lần lột xác, tróc vảy trày vi, oan khiên chùng chất:

*Qua đây lâu gác âm thầm
Nhện giăng cửa mục, để ngâm cổng hờ
Phòng không gió thổi vi vu
Ngõ hồn thiên cổ luân lưu muôn phiên.*
(Lâu Hoang)

Và trong một trần thế thê lương như vậy, con người cho dù nghị lực bao nhiêu cũng có lúc yếu lòng, bi lụy:

*Lay Phật trên đài cao chói sáng
Con u mê quờ quạng giữa đêm dài
Muốn tín hành sao vẫn quá xa xôi
Muốn đạo hạnh mà vẫn hoài tội lỗi
Đã bao phen con dấn lòng sám hối
Nhưng oan khiên réo gọi nẻo luân hồi*

Và những nhiễu loạn chốn nhân gian vẫn không ngừng tác hại lên những tâm hồn trong sáng. Mộng công hầu khanh tướng, sự xa hoa lộng lẫy chốn cung đình, những ngựa xe, châu báu vàng bạc lụa là đã chôn lấp biết bao tâm hồn vô tội... Và Người, Người cũng đã đi qua những cảnh đời dầu bể đó, nhưng không gục ngã xác tàn, bởi tâm hồn Ngài quá cao rộng, đã biết nương theo ánh Đạo để giải thoát chính mình:

*Lại trôi giạt về biển đời vô vát
Ngơ ngác nhìn con chẳng biết về đâu
Đêm nằm mơ còn rục rở công hầu
Ngày tỉnh giấc lại chán chường cõi thế.
Những ác mộng giăng màn che trí tuệ
Những tai ương chùng lung lạc niềm tin
Con yếu mềm dò từng bước chông chênh
Nhờ ánh Đạo dắt dìu qua ngõ tối.*

Cuộc đấu tranh giữa thiện ác, cuộc giằng co giữa trói buộc và tự do, cuộc vẫy vùng giữa mê muội và quang vinh, giữa cứu mang và lia bỏ, giữa ra đi và ở lại, giữa hạn hẹp và mệnh mông, giữa cõi trần và tiên giới, giữa tạm bợ và vĩnh cửu bao giờ cũng là một cuộc đấu tranh đầy bi tráng và khốc liệt, sự chọn lựa nào cũng mang những đôn đau không chối cãi được từ chính trong sự lựa chọn đó:

*Đã bao phen con muốn lìa hệ lụy
Nhưng sao lòng còn quẩn quít dây oan
Tình ái giảng tơ, com áo buộc ràng
Càng vùn vẩy, thân lại càng vương vữu!
(Nhu Áng Mây Cao)*

Và con đường mỗi ngày chúng ta đi càng lún chìm trong mê lộ. Chính mê lộ cũng có những cám dỗ lạ lùng của nó, đó là ảo ảnh cuộc đời, đến nỗi đôi khi ta cũng tự dối lòng, tưởng là những hạnh phúc đích thực, để từ đó dẫn đưa ta vào cõi u mê mờ mịt, lạc lối, quên đường về chốn thiên cung:

*Người về quên mộng thiên cung
Chuốt trau một chút tình trần làm vui
Nhìn theo có kẻ ngậm ngùi:
Người vào mê lộ biết đời nào ra?
(Mê Lộ)*

Và giữa con người với con người, giữa con người với cuộc sống, giữa đọa lạc và thanh cao, giữa đắm chìm và giải thoát, lúc nào cũng như có xâu xé tranh chấp nhau. Chính những giằng co này tạo nên những thảm kịch cho đời sống và con người; và đó chính là những oan khiên mà chúng ta phải trả cho những nợ nần tiền kiếp ta đã cuu mang:

*Con về đâu có chi vui
Bên đời bên đạo ngậm ngùi một thân
Từ con sa xuống cõi trần
Trăm năm thôi đã nợ nần tiền khiên
(Viếng Chùa Pháp Hoa)*

Từ trong những nợ nần tiền kiếp, từ những chọn lựa cách chia, từ những trần trở của những lần lột xác, con người đôi lúc đã thực sự buông xuôi bởi trong tâm thức và trên thân xác

đã chất chồng quá nhiều phiền lụy và ảo mộng. Albert Camus đã từng kêu lên trong tác phẩm *Lưu Đày Và Quê Nhà* (L'exile et le royaume) để cho rằng quê hương đích thực của con người phải ở một cảnh giới nào khác, còn hiện tại nơi chốn trần gian này chỉ là một kiếp lưu đày, con người đã tự xa lạ với chính mình và xa lạ với cả tha nhân. Chỉ khi nào con người chết đi mới thực sự trở về với quê hương yêu dấu của mình, là tái sinh ở một cảnh giới đích thực của mình:

*Ta chờ sự chết từng giây
Như người thai-phụ đợi ngày khai hoa
Sao ta mãi trẻ chưa già
Mãi gần phiền não, mãi xa Niết Bàn.*
(Ta Chờ Sự Chết)

Chết là giải thoát, mà chết cũng là tái sinh để trở về với quê hương đích thực yêu dấu của chính mình, đó là tiếng kêu than của bao kiếp người, của bao nhà tư tưởng, của bao nhà thơ nhà văn. Huy Cận cũng đã từng lên tiếng:

*Sầu đã chín xin người thôi hãy hái
Nhận tôi đi, dù địa ngục thiên đường.*

Con người trong một kiếp phù sinh đã thấm mệt vì quá vất vả với cuộc nhân sinh, thường có thái độ buông xuôi và bi lụy, đó là chuyện thường tình. Nhưng một người như Thanh Hải Vô Thượng Sư, trong tiền thân đã ươm những hạt mầm của cứu độ chúng sinh, của tình yêu lai láng, của giải thoát oan cừu, thì tự tâm Ngài đã nở ra những nụ hoa vĩnh cửu:

*Ta thương người như ta thương ta
Như thương năm châu đại địa sơn hà
Ngày mai già từ ai sẽ khóc
Một lay, xin đền tình nghĩa thiết tha.*
(Ta Thương Người)

Và dù phải dứt đi những ràng buộc hệ lụy thường tình, Người cũng không bao giờ muốn phụ rẫy một ai, lòng vẫn kỳ vọng ngày nào con đường tu Đạo đắc thành, Ngài sẽ quay lại chốn nhân gian để cứu độ con người:

*Người đi nương ánh Đạo vàng
Người về chiếc bóng trần gian một mình
Bao giờ thành Đạo quang vinh
Ta nguyện trở lại vô minh độ người.
(Gửi Người Ở Lại)*

Và lời nguyện ước cứu đời của Ngài đã được đáp ứng. Bởi tấm lòng vô lượng, bởi trí bát nhã thâm sâu, bởi những cảnh đời còn nhiều nương hệ lụy, Ngài đâu muốn an hưởng yên vui nơi chốn Niết Bàn, mà phải dấn thân trở lại chốn nhân gian để hóa thân là một Bồ Tát đi giữa cuộc đời:

*Làm thân Bồ Tát gian truân
Chúng sanh khó độ, trầm luân khó lường
Hóa sinh xuống cõi vô thường
Mượn thân giả tạm nấu nương cứu đời.
(Đóa Sen Bồ Tát)*

Dù vậy, với công đức tu hành của Ngài, Ngài đã hưởng được những phép lạ của Đấng Chí Tôn cận kề trong bao dung màu nhiệm:

*Tu bao ngàn năm để có hôm nay
Được gần Đấng Tôn Nghiêm Toàn Giác
Người như bóng dùa xanh sa mạc
Che chở hồn ta trong bóng mát vô biên
Châu báu đầy đầy đại địa tam thiên
Khôn sánh kịp vết bụi hài Thánh thể.*

Và càng được sự ân sủng độ trì của Đấng Toàn Giác, Ngài vẫn không muốn an hưởng cho riêng mình, mà lúc nào cũng ưu tư lo lắng cho những mê lầm của chốn nhân sinh:

*Ta nức nở thương thầm cho cõi thế
Nẻo Ta Bà tắm tối miệt mài đi
Người đến rồi mà không biết không hay
Thân bá-bảo đọa đày trong khổ ải.*
(Đại Đạo Sư)

Với một tấm lòng cao rộng, với một tâm tình hiến dâng, với một niềm yêu thương vô lượng, Thanh Hải Vô Thượng Sư đã đem gieo rắc tiếng lòng của mình vào những dòng thơ tuyệt tác. Trên những chặng đường Ngài đã đi qua, từng bước chân thánh thiện, từng đóa sen nở rộ, từng dòng thơ lóng lánh tràn đầy. Càng đọc thơ của Ngài, càng cảm thấy một niềm tin yêu sống dậy, một năng lực vô biên, một cõi lòng thanh sạch. Từ trong một trần thế mịt mù với những khổ lụy thương đau, những nhớ nhung vọng tưởng, tâm hồn tưởng như đã thấm đẫm trong những hệ lụy của trần gian. Nhưng từ trong những ao tù lầy lội đó, những hạt mầm cho những khát vọng thiêng liêng đã ươm chồi nảy lộc. Như đại văn hào Dostoievsky đã nói: *“Chỉ có những người đã đi từ cõi chết trở về mới có quyền ca hát giữa trần gian này.”* Thanh Hải Vô Thượng Sư cũng nhắn nhủ chúng ta rằng: Sự giải thoát và giác ngộ phải được trải qua những đòn đau kiên trì và khổ hạnh. Ngài đã đi qua con đường khổ hạnh đó. Từ những bơ vơ lạc lõng trong chốn mịt mù của những kiếp tiền thân, Ngài đã chứng nghiệm nơi chính bản thân mình để tìm ra sự giải thoát và giác ngộ. Con đường Ngài đã đi qua với bao trùng trùng điệp điệp của thương đau khổ lụy, nhưng chính từ đó, tâm hồn Ngài đã gột rửa được những ô trược của cuộc đời, đã “gạn đục khơi trong” để trong sạch hóa xác thân, thăng hoa tâm hồn và tìm ra con đường cứu độ chúng sinh. Thơ của Ngài, như con đường Ngài đi, nghe từng dòng thơ, nhìn từng bước chân Ngài, chúng ta sẽ tự soi sáng và thanh lọc chính mình, để từ đó, bước theo từng bước ngọc ngà, hướng về một cảnh giới an bình vĩnh cửu.

❖ *Phùng Minh Tiến*

Tình Yêu

Tình Yêu

*Thương nhớ nào ai biết vì đâu
Đàn lên diễm tuyệt mấy cung sầu
Tình yêu như đóa hoa hồng thắm
Lộng lẫy huy hoàng nhưng nhói đau!*

Tình Trong Mưa

NGUYÊN TÁC ANH NGỮ:
"LOVE IN THE RAIN"

*Hin gửi giọt tình hồng
Vào cô tịch mênh mông
Mong tìm người tri kỷ
Trong băng giá chiều đông.*

*Tìm đâu ra thần dược
Xoa lành vết thương đau!
Trong đêm dài đen tối
Và gió buốt mưa sâu!*

*Nhịp tim buồn rơi rơi,
Thương nhớ lắm một người.*

MÜNCHEN
THÁNG 7, 1978

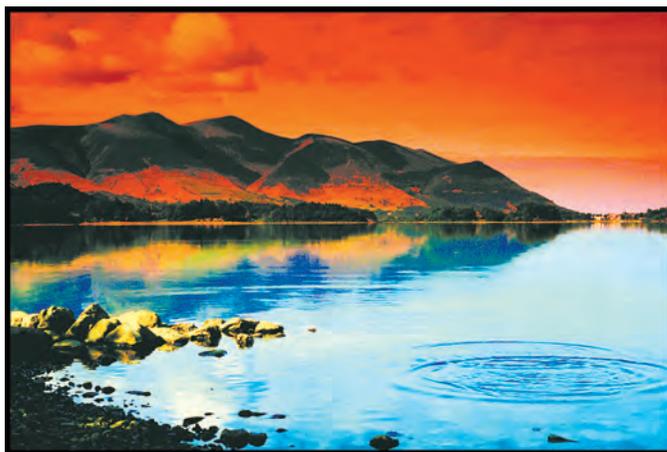
Hỏi Người Bên Nớ

*Có phải là ai chẳng biết nhiều
Mỗi lần tôi đến nói... là yêu?
Hay người vờ, để lòng tôi khổ,
Mắt đẹp, môi thanh cũng... đến điều!*

*Người cứ làm ngơ, cứ lặng câm,
Cho ai bên nớ chết âm thầm!
Mây qua, gió lại không hằn vết
Nhu lòng của kẻ đất thần kinh.*

*Tôi cứ làm thơ, cứ đợi chờ
Mấy vần thơ vẫn kiếp tầm tơ
Cứ cầu cứ nguyện, tìm ngoại đạo!
Chúa Phật làm sao cứ... tảng lờ!*

Không Đề

*Ngày buồn vì bởi nhớ thương ai
Gang tấc mà xa mấy dặm dài
Tương tư sầu ấy không rượu đắng
Chưa uống sao lòng ngây ngất say!*

Chờ Ai Phố Núi

*Người cứ đi về giữa mộng mơ
Còn ta Tô Thị đứng trông chờ.
Tóc mây hoang nắng dài thương nhớ
Núi cũ rừng xưa cũng thẩn thờ.*

*Người đi phố núi buồn hiu hắt,
Nắng cháy da nòng nối cách chia;
Gió hạ không buồn luân chuyển nữa
Vì thương ta mệt những mong chờ!*

*Mây có chở tình qua chốn ấy,
Muội phương để nhớ một phương này.
Tuong tư lá úa trên đồi vắng,
Cánh hạc bên trời không muốn bay!*

*Đem hết thời gian gom đốt lại
Cho ngày tháng muộn chóng qua mau,
Để nắng tung bùng chiều tái ngộ,
Cho trăng sáng mãi phút yêu kiều...*

Tương Tư

*Tôi ta gửi nhớ về trời
Nghe chẳng ai gió thả lời trong mưa?
Đêm dài, hồn lạnh, chấn thua,
Tình chua thấp sáng, sầu chua loãng sầu!*

MÜNCHEN
THÁNG 7, 1978

*Có
Người*

*Người đến rồi, lòng ta nhu trể lại
Nhu sao sa trên vũ trụ tuyết vời
Nụ cười rạng rỡ mầm bạch ngọc
Con tim cần bỗng mở hội ngày vui.*

*Đừng ra đi, đừng nói lời già biệt
Hãy dùng dây như năm tháng chua già
Thấp lên môi những lời ru diễm tuyết
Điểm vào mi những ánh lửa hoàng sa.*

*Ta nhìn ai ngát ngậy hồn hương phấn
Rượu không say mà trời đất tung bùng
Nói sao vời những nỗi niềm vương vấn
Khi đêm dài trần trở gối chẵn không.*

*Ồi giờ phút chừ căng tràn mật ngọt
Nỗi đam mê vẫn như thuở ban đầu
Ta ôm vào tay một trời tình mới dậy
Ta nuôi trong lòng một giấc đẹp miên thao.*

Buổi Không Ngờ

*Từ buổi tinh cầu giao kết lại,
Càn khôn đã mua bão vô hình;
Nhật nguyệt say tình quên ái ngại,
Đêm dài nở vụt đóa bình minh!*

*Bôn ba đã lắm miền giả tưởng:
Sỏi đá mà ngờ ngọc cõi Đông;
Trời nghiêng đất ngã con trêu tượng
Áo mộng mù tăm... mệt tuổi hồng.*

*Một buổi chợt qua miền kinh ngạc
Nghìn thu đắm đuối một tia nhìn!
Ngây ngất hồng hoang giờ yếm lạc,
Trần gian thấp rợp những hành tinh.*

*Đua nhau lên cõi bờ miên viễn
Trăm vạn lời ngưng giữa cánh môi.
Vòng tay rục rở niềm âu yếm
Hơi ấm nồng thom ngát cõi đời.*

Tiền Duyên

*Ta truyền những nhịp tim rung
Vào đêm tình sử mặn nồng tiền duyên.
Mai sau dù có xa miền,
Suối còn dạo khúc thần tiên buổi này...*

BRANNENBURG
12 THÁNG 8, 1978

*Về thôi em hồi dùng lưu luyến
Cho ta nhớ mãi phút ban đầu
Ngà ngọc vàng son tình mới chớm
Phuong nào xa thăm chẳng quên nhau!*

*Rời đỉnh ngọt bụi thôi dụ dụ:
Hãy để cho ta một chút sầu.
Để biết phân ly và hoan hợp,
Để lòng ray rút nhớ thương sâu!*

*Đừng nghĩ, đừng van, đừng chối bỏ
Những góc cô đơn của cuộc đời.
Trời đất vẫn xoay mua nắng mãi
Ta nhìn đâu bề một trò chơi!*

Vẫn

Dài

Lâu

*Trăm năm cõi hí trường vô bổ
Ngựa mặt cười vang giữa cuộc tình!
Thiên địa tuần hoàn thôi cũng mặc
Sá gì đêm tối với bình minh...*

Ngày Anh Đi

NGUYỄN TÁC ANH NGŨ :
"THE DAY YOU LEFT"

*Đẹp như rừng Munique,
Cũng mất màu xanh tươi,
Từ ngày anh già biệt,
Nửa linh hồn bỏ tôi!*

*Giờ tôi đang ngã quy...
Muốn chắp cánh bay xa!
Khỏi kiếp người bi lụy,
Khỏi lưới tình thiên la,
Khỏi kiếp rùa trằm kha!*

*Nhưng sao bước chân chùn!
Nhu chim không cánh vỗ,
Bên chân trời mịt mùng!
"Nhu lữ khách tha hương
Giữa vùng trời Ai Cập."*

*... Nên thôi đành nằm xuống
Bỏ thế giới sau lưng!
Nhu mộ địa hoang tàn
Lá thu vàng phủ ngập
Và anh mãi nghìn trùng!...*

MÜNCHEN

THÁNG 10, 1978

TẶNG R.B.

MỘT NGÀY BUỒN TRÊN GIƯỜNG NGỦ

Mơ

NGUYỄN TÁC ANH NGỮ: "DREAM"

*Đêm qua mơ giấc mộng vàng,
Gót chân rộn rã tiếng chày thiết tha!
Không đành động giấc mơ hoa,
Chỉ e cơn mộng ngọc ngà vỡ tan.*

*Canh thua mấy độ mang mang,
Chợt bừng mắt dậy ngỡ ngàng hồn ta.
Còn đâu giấc mộng phù hoa,
Vì nơi đây đã mờ xa bóng chày.*

Chờ Ai

*Mưa suốt một đêm trường!
Người ta yêu chẳng tới...
Gió mây nào biết thương
Cho lòng người mong đợi!*

*Tựa song như ngày nào!
Khi sỏi đá xôn xao
Và lá hoa rộn rã
Khi bước người qua mau.*

*Sao giờ chỉ có mình
Sỏi đá nằm lặng thinh
Lá hoa xơ xác gió
Mưa đã xóa ân tình?!...*

*Sao chẳng chào nhau đi?
Vô tình chi lắm thế!
Một buổi cũng là tình,
Một ngày rồi cũng nghĩa...*

*Người dạy ta biết sầu,
Biết yêu và biết đau.
Có ngày nào trở lại?
Đem mộng vàng cho nhau!*

Tình Lẽ

*Thời... người về vui đò xưa bến cũ
Mặc cho ai quẩn quại chút duyên thừa!
Mới ngày nào là keo sơn gắn bó
Mà bây chừ tình đã gió mây đưa.*

*Ái giữ được hẹn thề không dấu vết
Lời đầu môi mà tưởng sẽ muôn đời!
Giờ đã vậy thôi mơ gì lại kiếp,
Vòng tay gầy khôn giữ được ngày vui.*

*Người đến vội rồi ra đi cũng vội
Còn riêng ai ngồi đếm tháng năm dài.
Chiều quay lưng và tà dương rũ rượi,
Đêm ngại ngừng che đậy vết tàn phai.*

*Nhìn trước mặt chỉ thấy toàn quá khứ,
Nghe mưa rơi cũng ngỡ bước chân người.
Từng cánh lá tiễn mùa thu biệt, biệt,
Từng ngón buồn góp nhặt chút tình rơi!*

*Người ra đi và không còn trở lại,
Ngày lê thê và đêm cứ vô cùng.
Những cành liễu đã bạc đầu mấy độ,
Sao một người ôm mãi mối băng khuâng!*

*Những chiều đông bên bếp hồng kỷ niệm
Nhớ người đi chẳng lưu luyến ân tình
Đốt lại nén hương trầm ngày xưa ấy
Trong đêm dài ta mong một bình minh.*

Sợ

NGUYỄN TÁC ANH NGŨ: "FEAR"

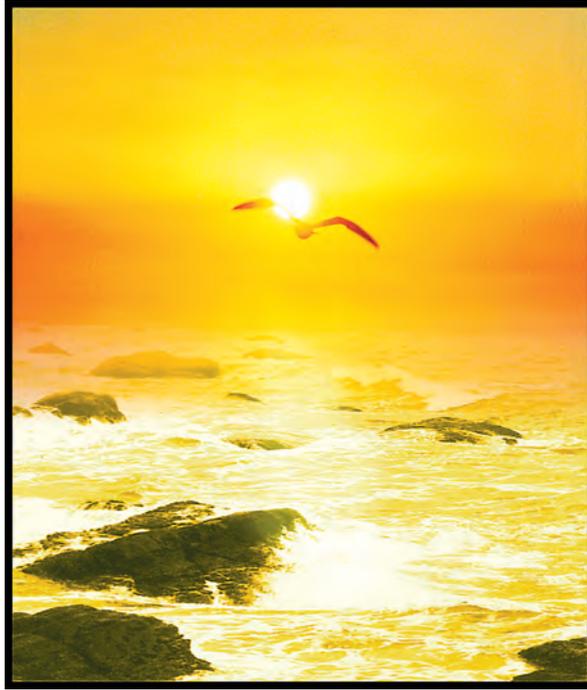
*Nhìn ai trên phố lạ,
Cũng gọi bóng hình anh,
Nên chẳng dám nhìn quanh,
Chẳng dám nghe tiếng nhạc,
Sợ rơi dòng nước mắt,
Nhắc ta nhớ đến người.*

*Ta sống ra sao?
Nên khóc hay cười
Để quên hình bóng cũ?
Rồi sẽ làm gì?
Cho ngày thôi ủ rũ?
Lòng khắc khoải không yên,
Nhu thuyền trôi triền miên
Không bến đậu!*

*Người ơi, lòng có chút gì bận bịu:
Ta sống thế nào?
Hay chết ra sao,
Trong chuỗi ngày đen tối nhất?
Một thảm kịch giữa đời!
Hỡi người cuối chân mây,
Người có đầy hạnh phúc?*

*Càng gần nơi nô nức,
Ta càng thấy lẻ loi,
Người ta càng đông vui,
Lòng ta thêm hiu quạnh,
Trời hỡi làm sao nguôi?
Làm sao lòng bớt lạnh
Làm sao bớt ưu phiền,
Dù đã cố tìm quên,
Nhưng vẫn hoài nỗi nhớ,
Người có hay chăng?
Đắng cay vô vàn
Khi tình yêu vỡ cánh?
Lòng ta yêu đắm say,
Nhưng biết ai tỏ bày.*

*Trời hỡi, xin giúp con quên tình cũ,
Hay xin đem người xưa trở về.
Cho con sống trong hạnh phúc tràn trề,
Hay được chết trong an bình thanh thoát.
Lòng con giờ tan nát,
Đời trôi giạt muôn phương,
Mỗi lối rẽ bên đường,
Chùng như là ngõ cuối!*

Không Đề 2

*Trời dầy con én nhỏ bên sông,
Mưa gió một đêm gãy cánh hồng.
Trót uống men tình say túy lúy,
Lối về quên mất nẻo Thiên Cung!*

Người Hoa

NGUYÊN TÁC ANH NGỮ:
"GONE"

*Từ ngày người ra đi,
Chấn người ta cuộn ngủ,
Gối người ta tựa đầu,
Co ro bên ghế cũ,
Thấm thiết những niềm đau,
Man mác giọt lệ sầu.*

*Ái hay những mùa thương,
Bao ngày chung lối mộng,
Đêm tàn vỡ như gương?*

*Ta có tưởng bao giờ,
Người ta hằng yêu mến,
Quay lưng và hững hờ,
Một trời xưa bơ vơ!*

*Chúa ơi xin giúp con!
Lòng con đầy băng giá
Cả niềm tin nơi Ngài
Cũng lung lay nghiêng ngã!*

*Nhìn quanh đây thế gian,
Cuộc đời như bèo bọt,
Trống vắng với hoang tàn!
Sao con không chết được
Mà sống cũng vô-vàng!*

*Bây giờ con đã tin,
Địa ngục kia có thật,
(Tình yêu cũng cụ thể hình!)*

*Sao không để cho con,
Vùi chôn trong đất lạnh.
Giữ chi tấm hình hài,
Theo tháng ngày lất lây!
Xót xa và trợ trợ,
Trần gian cõi đọa đày!*

*Không ai trên cõi đời
Suối lòng con băng giá.
Nổi sầu như biển cả,
Nhân thế nào ai hay.
Còn gì đau hơn nữa?
Địa ngục cũng thế này!*

Di Chúc

*Một mai ta có chết rồi,
Em ơi ở lại mà vui với người.
Trăm năm ngăn ngủi cuộc đời:
Giật mình ta sợ qua rồi tuổi xanh!*

MÜNCHEN
THÁNG 9, 1979

*Hỡi những dòng sông nước chảy xuôi
Chở theo tâm sự một đôi lời.
Người đi sao để tình thoi thóp
Bèo giạt phương nào mây vẫn trôi!*

*Hỡi những con thuyền đi mãi đâu
Để ta năm tháng đợi bên cầu.
Một ngày thương nhớ nghìn năm lại
Bạt gió bên ngàn, lạnh néo sao!*

*Ta đi tìm mãi đến bao giờ
Một chút hương thừa nửa giấc mơ
Góp lại chua đầy tay ấm cũ
Mắt xanh sao để lạnh ơ thờ.*

*Tình
Bạc*

*Nửa năm hương lúa như chiều nắng
Nhu bọt trùng khơi bão xuống đời
Sa mạc nay còn tro cát mặn
Đêm về sông lệ thấm tràn môi...*

Sao
Mãi
Còn
Thương

*Sao mãi còn thương nhớ một người
Của ngày chớm hạ một chiều vui;
Tóc thơm mắt sáng lời như ngọc
Rực rỡ lòng ta một nét cười.*

*Người qua thanh tú như là trúc
Từng bước chân đưa đất dạo đàn
Ta thềm mơ nắm bàn tay ấy
Nói hết bao lời thương, nhớ, mong.*

*Nhưng người vẫn hướng về bên nó
Có bóng yêu kiều như tiên sa
Nào biết lòng ta đầy đông tố
Mỗi lần bên cửa dáng người qua.*

*Âm thầm chỉ khẽ gọi tên thôi
Giấu lệ trong mi lúc gặp người
Ngát ngậy làn gió lùa hương áo
Vết giày rộn rã nhịp thu lời.*

*Lòng ơi hãy về nuôi sắt đá
Hãy quên một tiền sử đa tình.
Cho người mặt ngọc môi hồng ấy,
Khuất lối mây Tần biệt nẻo tim.*

*Lòng ơi hãy lắng gió Hồ Tây
Ôi giấc Nam-Kha tỉnh mộng ngày!
Chúc người hạnh phúc đầy năm tháng
Ta về đếm lại lá thu bay.*

*Người ở đâu rồi xa mãi xa
Tình thân sao viễn biệt san hà
Bên ni trăng lặn, đèn hiu hắt
Ôm một mối sầu, ta với ta.*

*Người ở bên trời, ta ở đây
Quan san sương phủ lạnh đêm dài.
Viễn khách bên-ba ngoài hoạn lộ
Ta ngời bạc tóc đếm thu phai!*

*Chẳng biết vì đâu vẫn thấy buồn
Nhìn đời như nước chảy, mưa tuôn.
Tao phùng mây thuở, chia ly sớm,
Còn nhớ chẳng người một cõi hương?*

*Thương nhé! Mai về thăm viếng nhau.
Có mình đêm lại rục trăng sao,
Có ta ngày sẽ bình hoa nắng,
Và khúc tình xưa lại dạt dào...*

*Người
Ở
Đâu*

Một
Chút
Hương

*Người đã muôn trùng chẳng liễu hương
Cánh bướm bạt gió khuất tà dương
Trăng về một mảnh vàng leo lắt
Suốt nẻo tình cầu rọi mấy phương?*

*Người đi mang hết nhạc và thơ
Để lại trần gian mấy điệu hò
Ngàn thương muôn nhớ lòng như chết
Gió bạt trong hồn, tim đổ mưa!*

*Để lại gì đâu, những phố buồn
Những đồi, những núi đứng chan sương
Bước chân nghe cũng sầu thiên lý
Sỏi đá ưu phiền nhớ đại dương.*

*Người đi có nhớ lúc chia xa
Thăm thẳm trời xanh cặp mắt gà
Lòng ơi ruộm lệ hay là máu
Sao cả đất trời bỗng bỏ ta!*

Làm Sao Quên

Ôi cánh buồm xa cõi biển ngoài
Chở giùm giọt lệ với sương mai.
Người ơi nhớ buổi nào trăng đây?
Sao chốn trời xa vẫn miệt mài.

Ta khóc đã khô mạch xuân tình
Mà người tượng đá vẫn đỉnh ninh!
Máu tim, mắt lệ nào đâu khác
Tuôn đổ từ non xuống thác gành!

Hỡi lòng sao mãi đầy thương nhớ
Một thuở trao ai chẳng lấy về.
Sợ lòng gió biển, tình mây núi,
Sợ nỗi cô đơn phủ bốn bề.

Chúa ơi, con chẳng biết nguyện cầu
Dù lòng đã ngập sóng thương đau.
Chiều đi tiếp nối chiều đi nữa
Biết đến ngày mô chết khối sầu.

Ta khóc không xong, cười chẳng là,
Hỏi lòng ta còn phải là ta?
Tình yêu sót lại gì trong gối
Một mảnh chăn buồn lạnh buốt da!

Con nước về đâu, con nước xuôi
Rửa sạch lòng ta nỗi nhớ người!
Ngày tháng về đâu ngày tháng muôn
Xóa hết những mùa ân ái thôi!

Tim hỡi chớ buồn thao thức mãi
Hãy ngủ cho qua một kiếp sầu.
Cuộc tình đã chết theo ngày ấy
Thệ hải minh sơn cũng bạc màu!

*Đêm a, thôi chớ dài thêm nữa
Ta đông đã mãn mấy canh sâu.
Ngày nhẹ trôi đi như gió bạt
Kéo dòng định nghiệp xuống sông sâu.*

*Lòng hơi dửng mang theo dĩ vãng
Ta đã oằn vai khúc nhạc buồn
Góc bể chân trời canh cánh mãi
Bao giờ cho hết nhớ voi thương.*

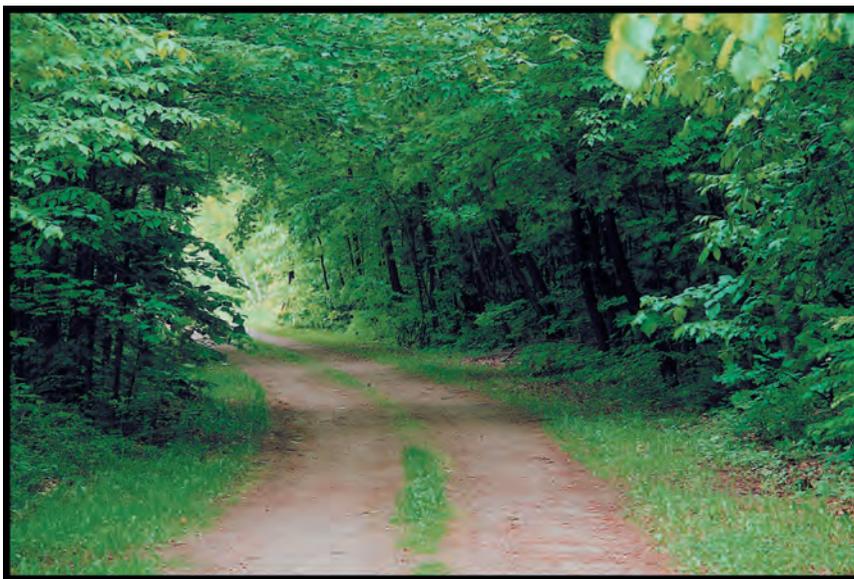
*Ta đã biết đời tựa gió mây
Biết tình tráo trở tựa bàn tay.
Mộng ơi tỉnh giấc hoàng lương ấy
Kìa mảnh trăng tà rọi bến mai!*

*Ta khóc âm thầm khi gió lặng
Nửa hồn như chết, nửa hồn đau.
Bày chi những cuộc tình dang dở
Tạo hóa sao thường dựng bể dâu.*

*Đêm đã khuya rồi, sao vẫn thức
Nghìn phương ai có biết ta sầu?
Nhớ đã không nên, quên chẳng dặng
Khối tình ta biết gửi về đâu.*

*Ta chẳng mong người ở phương xa
Chỉ mong người thật đã quên ta
Van ta thôi nhớ người năm cũ
Tình đã không gần, thôi hãy xa.*

*Qua những đêm đơn, những sớm buồn
Ta có còn gì để luyến thương?
Quên quên quên và quên quên hết
Khối tình đem rải xuống sông Tương!*

Lối Cũ

*Con đường hôm nay nở đầy hoa hồng,
Như những lần đầu gặp gỡ
Như những lần đầu ta đến thăm.*

*Con đường hôm nay nở nhiều hoa trắng
Như những lần đầu ta đến thăm,
Như những lần đầu gặp gỡ.
Hoa dại mà đẹp vô cùng!*

*Con suối hôm nay chỉ đầy một nửa,
Chảy thật hiền như ngày ta mới quen.
Réo rất những lời ca muôn thuở,
Hương vị ngọt ngào như tình mới lên men.*

*Ngược dòng xanh và ngược dòng dĩ vãng,
Tháng ngày thấp thoáng tựa con mơ.
Hôm nay dạo lại con đường cũ,
Sống lại từng giây, từng phút, từng giờ...*

WILDBAD – 1981
CHO BUFF

Qua Nhà Ai

*Qua nhà ai đèn khuya soi bóng ngõ
Mưa mùa thu ướt dẫm khóm mây hồng
Muốn vào thăm mà ngại lòng tượng đá
Tình trăm năm ngoảnh lại đã là không.*

*Nhà cuộc đời tìm hoài trong ảo mộng
Chân dung nào như ngọc dát vàng thêu
Rồi tương tư theo năm dài tháng rộng
Thăng hoa người trong gấm lụa tình yêu.*

*Rồi chợt tỉnh một bình minh rực rỡ
Ánh đời soi từng nẻo tối linh hồn
Rồi rụng xuống từng trái sầu chín đỏ
Rồi đem về ôm gôi lẻ chẵn đơn.*

*Lòng đã chán đã đủ rồi mệt đắng
Gác mái chèo thôi chẳng muốn sang sông
Nhưng chiều hôm khi bến đò gió lặng
Lòng băng khuâng lại nhớ sóng muôn trùng.*

*Chiều hôm nay thơ thân về lối cũ
Ánh đèn vàng hiu hắt đứng chờ vơ
Muốn vào thăm mà ngại lòng tượng đá
Tình trăm năm đã chết tự bao giờ!?*

WILDBAD, ĐỨC QUỐC

Anh Có Biết

*Anh có biết rằng em yêu anh,
Khi mùa xuân đơm nụ muôn cành!
Khi gió thơm lùa hương trong tóc,
Khi chim hồng bay đầy trời xanh.*

*Anh có biết rằng em yêu anh,
Khi hạ vàng reo trên mây thanh,
Khi sen nở rộ trong hồ ngự,
Khi phượng đỏ tường đông rơi nhanh!*

*Anh có biết rằng em yêu anh,
Khi thu về lá rụng bên mình,
Khi sáo vi vu bên sông vắng,
Ngoài vườn lạnh lạnh sương mong manh.*

*Anh có biết rằng em yêu anh,
Dù sang đông buốt giá quanh mình,
Dù mây mù giăng giăng hiện tại,
Ta bay về tương lai đẹp xinh.*

*Xin hãy nhớ rằng ta yêu nhau,
Dù bao nhiêu đông tố ban đầu.
Hương tình yêu muôn đời thom ngát,
Hoa tình yêu bao giờ phai đâu!
Vì... ta yêu nhau.*

Đừng Quên Nhau

NGUYÊN TÁC ANH NGỮ:

"FORGET ME NOT"

TÁC GIẢ PHIÊN DỊCH

*Người yêu ơi biết chẳng
Một loài hoa mơ màng
Mang danh nhan huyền diệu
Đừng quên ta
Đừng quên nhau.*

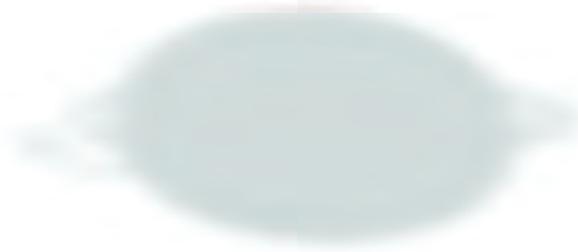
*Hoa tươi màu xanh xanh
Đẹp như màu thiên thanh
Nơi địa đàng cung xa
Ngân hà cao vời vợi
Xanh khơi tình bao la.*

*Biết chẳng em
Đừng quên nhau
Đừng quên ta.*

Chiến Tranh

*Một thế giới của trẻ mồ côi,
Một cõi đầy góa phụ.
Anh ơi bao giờ
Tàn con đông tổ?*

*Tôi không bao giờ lớn lên
Để làm anh hùng chiến sĩ
Gìn giữ chiến tranh này:
Ba mươi năm đã xanh ngàn mộ chí!*

*Di
Sản
Ông
Cha*

*Ngày tôi mới lớn khôn,
Cha tôi kể cho tôi,
Nhiều mộng đẹp của người.
Ngày tôi mới trưởng thành
Người để lại cho tôi
Một thi hài tro trọi!...*

*Hãy để tôi sống mãi,
Gìn giữ gia sản này:
Những mộng vàng ấp ủ
Dưới mộ sầu chua khuây!*

*Hin cho tôi sống sót
Thừa hưởng gia sản này:
Xây giấc mơ tan vỡ
Thành mái ấm ngày mai.*

*Tôi sẽ sống một trăm lẻ một năm,
Có con trai, con gái và cháu chắt,
Dựng lại thế giới tóc tang,
Với đàn trẻ mồ côi và góa phụ.*

*Anh ơi về đi,
Dẫn con thịnh nộ.*

*Anh ơi cùng tôi,
Dìm con đông tố.*

LUÂN ĐÓN – 1974

Nhật Ký

NGUYÊN TÁC ANH NGỮ: "MEMO"

*Lần trang kỷ niệm nhớ ai
Tìm rung rung lệ nhớ ngày tháng xưa
Chiều nào phố cũ đằm mưa
Tôi về thấp chút hương thua ngậm ngùi.*

SHEFFIELD – 1974

Bài Ca Ly Biệt

TẶNG NHỮNG NGƯỜI TỶ NẠN TRÊN THẾ GIỚI
NGUYÊN TÁC ANH NGỮ: "FAREWELL SONG"

*Người đang đi về đâu,
Hỡi nắng ấm mùa đông?
Có nhớ ta nhiều không,
Bên kia bờ biển rộng?*

*Người đã về đâu rồi,
Hỡi trăng vàng duyên dáng?
Thiệt tha ta nhớ người,
Đứng bên này bĩ ngạn!*

*Ước mơ ta cùng nhau,
Chung thuyền về bến mộng.
Muốn phá vỡ gông xiềng...
Trời ơi! Sao tuyệt vọng!*

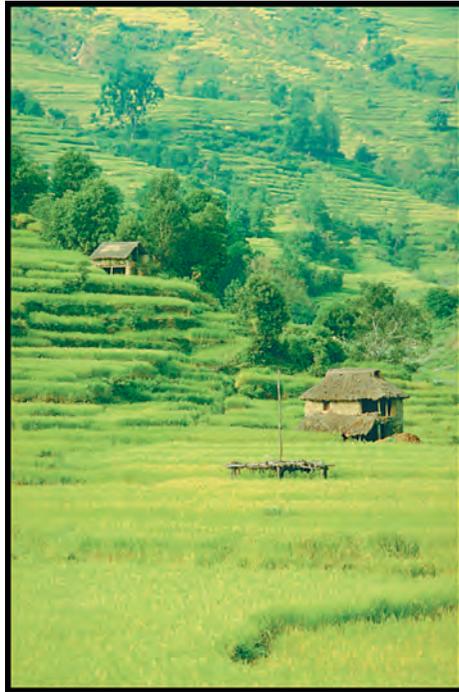
*Bao giờ gặp lại người,
Hỡi kho tàng vô giá?
Ai sẽ vỗ về người,
Giấc lệ buồn xú lạ?*

*Giờ trôi giạt hà phương,
Hỡi người yêu duy nhất!
Ai giùm cho ta biết,
Bao giờ người hồi hương?!*

MÜNCHEN – 1978

Tôi Sẽ Nói Anh Nghe

KÍNH TẶNG NHỮNG NGƯỜI TỰ NẠN
NGUYÊN TÁC ANH NGỮ: "I WILL TELL YOU"

... *Vâng! Tôi thấy rất nhiều,
Trong suốt thời nội chiến.
Trái tim tôi uất nghẹn,
Khi tuổi còn thơ ngây!*

... *Bạn muốn nghe gì đây?
Về chuyện thời nội chiến?
Hay rõ ràng vẫn hiển,
Oanh liệt năm ngàn năm?*

*Hãy xích lại gần thêm,
Sưởi bàn tay ấm nồng!
Quê tôi hàng vạn dặm
Xa quê bạn nghìn trùng.*

*Nơi đó tôi là mệt!
Hồn chết trong thê lương!
Co ro vì lạnh ướt!
Đòi cơ hàn thăm thương!...*

*Bạn ơi lại gần đây,
Cho tôi nắm bàn tay,
Ôn lại từng câu chuyện,
Kể trong niềm đắng cay.*

*... Tôi đã thấy rất nhiều,
Trong suốt thời nội chiến.
Trái tim tôi uất nghẹn,
Trước bao cảnh đọa đày!*

*... Anh muốn nghe gì đây?
Cuộc nội chiến hoang tàn?
Cho tim anh rướm máu!
Và tôi thêm nát tan!...*

BRANNENBURG
12 THÁNG 1, 1978

Người Mẹ Lưu Vong

*Mẹ ăn mẫu bánh khô này,
Dưỡng nuôi dòng sữa qua ngày cho con!
Giữ gìn một tấm lòng son,
Dẫu cho nghìn dặm gót mòn lưu vong.
Thôi con hãy tạm no lòng,
Miềm tay mẹ vắt cạn dòng phù sinh.*

Tiến
Con
Ngàn
Dặm

*Con ơi hãy bước theo người,
Mẹ giờ thôi cũng khóc cười dở dang!
Đêm đêm thấp lẹ hai hàng,
Nhớ con, tưởng niệm thiên đàng ngày xưa!
Con rồi thân lá gió đưa,
Lênh đênh biết mấy bến bờ nhân gian.
Cầu trời con được bình an,
Dám mơ đâu lúc mẹ con sum vầy!
Con về ngàn dặm chân mây,
Mệnh mông ai biết có ngày hồi hương?
Trong lòng sóng gió đại dương
Hỏi con ốc nhỏ nhớ thương những gì...*

*Thôi... con hãy gắng gương cười
Lau dòng lệ tủi theo người ra đi.
Tai ương đổ xuống xuân thì,
Kiếp này đã vậy, mơ gì kiếp sau!*

Còn Đến Bao Giờ

TẶNG THIẾU NỮ TÊN HƯƠNG
NGUYÊN TÁC ANH NGỮ:
"IT CANNOT GO ON FOREVER"

*Tôi thường bước qua những thi hài xám lạnh
Những xác thân ta vẫn gọi "kẻ thù,"
Trên con đường tay cắp sách vô tu,
Và khi đó tuổi tôi còn thơ ấu!*

*Nhà dì tôi nổ tung loang vết máu,
Lúc dì vừa ba mươi bốn tuổi đời,
Khuôn mặt dì từng mảnh vỡ tả toi,
Sáng hôm sau tôi chẳng còn nhận được.*

*Ta sẽ còn sinh ra trong kiếp khác?
Lòng bản khoăn tôi tư lự âu sầu:
Đôi chân què sẽ lạc bước về đâu?
Và xương vụn cùng mảnh hồn tan tác?
Chúng có được hợp về trong cõi khác,
Để giao hoàn cho lại kiếp toàn thân?*

*Tôi đi qua bao lâu gác rụi tàn,
Trên con đường trở về từ thành phố.
Cả kiếp người cần cù và gian khổ,
Thành tro tàn trong gió muôn tả toi!*

*Người cao niên thành diên loạn rối bời,
Kẻ thanh thiếu ôm nỗi lòng hư hoại.
Kiếp khốn đói bám theo đàn trẻ dại,
Có còn gì để nuôi chúng lớn lên!*

*Chú của tôi bị bắt giải về trên
Mang án nặng là theo "phe phản động."
Em họ tôi uất hờn trong cuộc sống,
Trốn quân trường chối bỏ việc đao binh,
Cả hai người chôn lấp chốn ngục hình,
Hai bản án tù chung thân cấm cố!*

*Họ hàng tôi còn có nhiều vô số,
Làm cấp cao trong đội ngũ quan quyền,
Giờ xác thân nửa chết nửa tật nguyên,
Tôi giúp được chút gì đâu cho họ.*

Tôi chứng kiến bao nhiêu điều oan khó,
Những điều tôi sẽ vĩnh viễn khôn quên,
Những hãì hùng trong xương máu chiến chinh,
Sẽ ghi đậm vào lòng tôi mãi mãi...

Tôi tự hỏi ai tượng trưng lẽ phải,
Lòng vấn lòng ai là kẻ thù ta?
Hai bên đều theo "lý tưởng cao xa,"
Niềm tin mạnh gấp ngàn lần guom súng!

Tôi dân quèn sao dám đòi lựa chọn,
Chỉ mong cầu một cuộc sống an vui.
Hoặc thế này hay thế khác mà thôi,
Đã cùn sức kéo lê đời sợ hãì...
Súng vẫn nổ, tôi hời tâm nhìn lại,
Quyết buông tay, không gia nhập bên nào.

*Cũng may thay, là thân phận tơ đào,
Được Trời phú cho đôi phần nhan sắc.
Mong chuộc lại tự do đành muối mặt,
Cõi trời xa tôi chọn bước ra đi.*

*Để độ thân tôi bán tuổi xuân thì,
Hầu lính Mỹ, xin giấy tờ xuất cảnh.
Tôi không phải cưới người trong phúc hạnh,
Nhưng mấy ai tròn ước nguyện tâm giao?*

*Được tự do, được chiếu khán bôn đào,
Đã tốn hết mấy trăm đô-la Mỹ.
Tôi trút túi của anh chồng yêu quý,
Giờ nợ anh hơn cả một đời người!*

*Nhưng chua hề lòng cảm thấy an vui,
Tôi nhớ nhà, nhớ quê nghèo ấm cúng.
Nhớ chiều tà, bếp hồng lên khói mỏng,
Trâu bò về chân rảo bước thong dong,
Nhớ ánh trăng soi sáng mảnh vườn hồng,
Đêm điểm tuyết thanh bình trên đất tổ.*

*Gió xuân về mở tung muôn cửa ngõ,
Trên cánh đồng trĩu nặng lúa vàng hương,
Miếng khoai lùi sao ngọt tựa như đường,
Đàn trẻ được chơi suốt đêm trừ tịch.*

*Cả tường hát tôi chưa từng ưa thích,
Bộ lãnh đen phụ nữ mặc ngày thường,
Tôi chê buồn và có vẻ quê thôn,
Giờ thương quá! Ôi sao xa biệt.*

*Tôi nhớ cả những nơi chua hè viêng,
Hà Nội, Hải Phòng, Lạng Sơn, Hòn Gay,
Và bên kia bờ Bến Hải sương bay,
Đời nghiêm cách sau Genève hiệp định.*

*Nhớ thức ăn, nhớ vần thơ ngâm vịnh,
Nhớ tình đầu thời xuân mộng xinh tươi,
Bạn học xưa, kẻ còn, kẻ qua đời,
Những chuyện tếu, kiểu hành văn ẩn ý.*

*Nhớ mọi thứ, nhớ mọi nơi yêu quý,
Chuyện ngày xưa ta kể mấy cho vừa.
Nếu bây giờ tôi trở lại nơi xưa,
Ngày tháng ấy biết tôi còn quen thuộc?*

LUÂN ĐÔN - 1975

*Anh
Không
Mua
Được*

TẶNG NÀNG THIẾU NỮ ĐI ÚC CHÂU
NGUYÊN TÁC ANH NGỮ:
"HE COULDN'T BUY"

*Tôi phải đi với John
Vì tương lai yên ấm
Nhưng tôi không thể gọi
Mặt trời cùng ly hương.
Mặt trời còn ở lại,
Bên kia bờ đại dương!*

*Tôi phải đi với John
Vì giàu sang phú quý
Nhưng tôi không thể mời
Con tim đi với tôi.
Con tim còn ở lại
Bến cũ nghìn trùng khơi!*

*Ôi trái tim kia ơi,
Làm gì cho ta vui?
Ngoài tình cảm bùi ngủi...
– Nhưng có chàng Johnny
Tôi thông dong cuộc đời!*

*Ôi mặt trời thân yêu
Cho tôi được bao nhiêu?
Cho tôi hồng màu da...
– Nhưng mà chàng Johnny
Cho tôi nhiều đô-la!*

*Cám ơn anh, Johnny!
Những đồng bạc sáng ngời,
Chuộc lại tôi cuộc đời
Nhưng sao anh không thể...
Mua giùm con tim tôi?!*

*Tôi phải đi với John
Vì tương lai an ổn
Nhưng tôi không thể gọi
Mặt trời cùng đi theo.
Mặt trời còn ở lại
Trên quê hương dấu yêu!*

*John mang tôi sang đây
Với tiền bạc du thừa,
Nhưng chàng không đem được
Trái tim không thể mua!
Trái tim còn ở lại,
Bên kia bờ biển xưa!...*

SÀI GÒN – 1970

Tự Do và Đồng Tiền

TẶNG THIẾU NỮ Ở SYDNEY, ÚC CHÂU

NGUYỄN TÁC ANH NGỮ: "FREEDOM AND DOLLARS"

*Tôi là cô gái buôn hương,
Nên lòng chẳng thiết yêu thương ngõ tình.
Anh đừng mơ đẹp duyên lành,
Tương lai ngời sáng bình minh đón chờ!*

*Đời tôi năm tháng mịt mờ
Trần ai trôi giạt đừng chờ anh ơi!
Mặc thân lăn lóc chợ đời
Đón đau, nhục nhã, dưới trời bất công!*

*Sáu vạn, anh có hiểu không?
Chải buôn hôm sớm những mong trâu vào
Gia đình sáu mạng đổi trao:
Song thân, con, chị, thoát rào tử sinh.*

Tâm tôi sẽ chẳng an bình
Nếu không giúp được người mình mến yêu.
Nỗi buồn gặm nhấm sớm chiều
Tôi thà cứu cả, chẳng liều bỏ ai!

Hầu người từ sớm ban mai
Lầu xanh tôi sẽ dọn dầy ngày đêm!
Tiền kia tôi phải kiếm thêm
Bằng không thân xác tôi đem trở về.

Về nơi tù ngục ê chề
Cùng thân nhân chết dưới bề cùm gông.
Lạy Trời xin được thành công!
Chuyện sao nửa thật, nửa trong mộng dài!

Than ôi! Việt Nam, Việt Nam!
Nước tôi ai nỡ gieo oan rửa nguyên!
Đao binh bao kiếp triền miên,
Sao không thiêu hủy trong miền thái dương:
Tôi mang thảm sử đốt tan,
Mừng vui sẽ hát vang vang trên đồi...

Sáu mươi ngàn ấy với tôi
Sao to lớn quá, trắng đôi tay gầy!
Xú người đâu để trở vay
Bên trời lỗ bước buồn thay phận hèn...

Than ôi Việt Nam nước tôi,
Sao ai nguyên rửa nên đời tóc tang!
Hồng thủy sao chẳng cuốn phăng,
Đại dương sao chẳng vùi băng lời nguyên:
Tôi mang thảm sử đốt tan,
Ngậm ngùi thương cảm lệ tràn lên mi...

MÜNCHEN - 1978

Huân Nay Nhớ Huân Xưa

*Em có mơ gì không hỡi em,
Những mùa xuân xưa mai nở bên thềm?
Ta ở bên trời Tây xa lắc,
Thương nhớ vô cùng trong trái tim!*

*Anh có mơ gì không hỡi anh,
Áo gấm hài hoa, pháo đỏ ngập thành,
Những mái tóc thề bay với gió,
Thả nhớ nhung đây trên cỏ xanh...*

*Đêm qua nằm mơ đến phố xưa:
Nhìn lại anh em nói mấy cho vừa!
Bên bát canh mồng toi thơm ngát,
Và giọng ru tình theo nhịp võng ôu ơ...*

*Ôi nhớ làm sao mái lá xưa!
Mẹ tóc hoa râm hiền tựa bóng dừa,
Cha vẫn nghiêm trang như thời Nghiêu Thuấn,
Và com ngoại bụi, ấm mấy chiều mưa!...*

*Và chị và em và lúa đồng thơm
Tình cũ năm xưa như điệu dạo buồn!
Đã cuốn theo dòng sông huyết chiến
Đã tan trong chiều xưa nhiều nuông.*

*Ta đứng giữa trời Tây tuyết phủ,
Ngậm ngùi nhớ cỏ mát sông Hương!
Trời đất sầu ai mà nhỏ lệ,
Thêm lạnh lòng người xa cố hương!*

MÜNCHEN – XUÂN 1979

Trởng Niệm

TẶNG Q.T. VÀ B.D.

*Ta ngồi nhớ lại mười năm trước
Thuở lang thang khắp nẻo Sài-gòn
Đã xa rồi sao vẫn còn thương
Còn hối hận cho mối tình tàn nhẫn?!*

*Sài-gòn năm xưa ta với người lận đận
Bao lần cơm chiều một bát chia hai,
Bao lần túi khô đại lộ bóng dài
Ca vang lòng đêm, mặc đời no đói!*

*Ba năm dài người nuông chiều, ta hát hủi:
Không thể thương người như người đã yêu ta.
Mười năm rồi như sao mới hôm qua,
Bây giờ người còn hay đã mất?*

*Biển dâu cuộc đời trăm nghìn luân lạc,
Bao lâu rồi, vàng đá cũng phai pha.
Tạ lỗi cùng ai quê cũ mù xa
Tình đã chẳng huy hoàng như mộng ảo
Khi ta hoài xác xơ vì cơm áo
Đeo nợ trần dung-ruối nẻo càn khôn!*

*Gửi
Vinh
Liên*

*Thơ của anh bay qua từ châu Mỹ
Sao ngậm ngùi như vọng cổ miền Nam!
Tôi đọc vội bỗng cười rồi bỗng khóc
Thương cho người lỡ mất cả giang san.*

*Đọc thơ anh rồi bỗng buồn chi lạ,
Quên điếm tâm, quên nhật báo nằm chờ;
Ngày thơ thẩn nhớ mua đông nắng hạ,
Nhớ Sài-gòn đêm mộng cũng tương tu!*

*Hin chia vui vì bút còn chảy mực,
Chữ vẫn giàu như vựa lúa miền Tây
Thơ vẫn luân lưu như mạch nước Đồng Nai
Thuở thanh bình phù sa uơm trái ngọt.*

*Tôi qua đây lâu rồi chùng đánh mắt
Đâu đó dọc đường chữ nghĩa vẫn chuong!
Đọc thơ anh còn thom mùi rạ ướt:
Cảm động làm sao tình nghĩa đá vàng.*

*Hin ngả nón trước tâm hồn son sắt:
Dù lưu vong tình nước vẫn nặng lòng.
Nước là dân tộc, mẹ cha, là anh em, chồng vợ,
Nước là hồn vẫn hiến bốn ngàn năm...*

*Đọc thơ anh tôi muốn làm Trung Triệu
Nhưng lâu nay chỉ quen viết thơ tình!
Nhớ lịch sử đã thẹn cùng tiền bối:
Mất nước tan nhà mà muối mặt làm thính!*

*Nay ngồi viết đôi dòng từ Tây Đức:
Mặt địa cầu chua nhòa dấu Việt Nam!
Nhấn như anh dù núi mòn sông cạn,
Người đi rồi còn sử tạc nghìn năm.*

*Hin cho tôi một tấm hình kỷ niệm,
Để mai này nhớ mặt kẻ tiền phong:
Lỡ anh "chết tình cờ trong quên lãng"*
Quả đất còn xoay, nào chắc sẽ tương phùng.*

T.B. *Đêm nay nằm tủi thâm cho đất mẹ,
Đốt hương lòng cầu siêu Thái Bình Dương.*

MÜNCHEN – 1979

* THƠ VINH LIÊM

Di Chúc Người Tù

*Được tin anh sau bao năm dài xa cách
Mang vinh quang và chiến thắng trở về:
Một buổi sáng nắng bừng muôn ngõ ngách,
Tiếng loa hùng vang phố thị, đường quê!*

*Cả dân tộc thở hơi dài nhẹ nhõm,
Ngõ tù đây thôi hết máu loang sông.
Đàn trẻ reo ca nhìn cờ bay trong gió lộng,
Và lệ mừng rơi ướt má vợ thương chồng...*

*Chen chân theo cả rừng người náo nức,
Tôi cố nhìn cho tận mắt anh em.
Bao nhiêu năm dài chiêm bao mới thức,
Anh cũng như tôi, chắc bỏ ngỡ nỗi niềm?*

*Nhưng anh quay mặt như người xa lạ,
Ra lệnh đồng như đạn xé bên tai:
Bắt trời anh em, giết bà con ấp xã,
Tiếng kêu than rừng rợn núi sông dài!...*

*Trong ngục tối tôi nhìn ra kỷ niệm:
Những ngày xưa niên thiếu anh và tôi.
Trời ơi! Không, tôi không bao giờ hiểu nổi,
Những gì thay đổi anh và thay đổi cả cuộc đời?!*

*Trong ngục tối tôi hình dung muôn vạn
Trôi lênh đênh trên biển lạ chân trời:
Tìm Tự Do đánh liều cùng số mạng,
Ăn mày tình thương và cơm áo quê người!*

*Tôi nhục nhã với cả toàn thế giới,
Bốn ngàn năm văn hiến nhói tim sâu!
Thà chết đêm nay trong ngục tù tăm tối,
Còn hơn mang tên anh trên cõi địa cầu.*

MÜNCHEN – 1978

Từ Nỗi Buồn Vong Quốc

TẶNG ĐOÀN BIỂU TÌNH Ở BONN

*Những ngày dài vùi trông về cố quận
Nát tan lòng ta nhỏ lệ thành thơ,
Đêm thao thức nỗi nhục nhân vong quốc
Hồn bay về những tù ngục âm u!*

*Tim ruộm máu nhìn gông cùm huynh đệ,
Hồn xốn xang thương xác mới cha già...
Cũng là người sao lòng hơn ác quỷ,
Đày đọa dân làng, cốt nhục không tha!*

*... Hôm nay về đây người người sát cánh,
Cờ tung bay sáng rực đêm hồng,
Biểu ngữ giương cao căng tràn máu hận
Lời nghẹn ngào khôn trút hết hờn căm!*

*Từ Augsburg, München, Nürnberg...
Anh em ta đi đập đất đội trời,
Thù ghét bạo quyền, nặng sào sông núi,
Tiếng uất hờn rất bỏng giữa vành môi.*

*Vạn tuế tự do,
Vạn tuế những người hùng cảm tử,
Cái chết lòng hồng thanh sử lưu danh.
Thế giới hôm nay như vừa tỉnh ngộ,
Kinh hoàng nhìn ra nanh vuốt lang hùm!*

MÜNCHEN
6 THÁNG 3, 1982

*Gửi
Người
Tình
München*

NGUYỄN TÁC ANH NGŨ:
"TO A MÜNCHENER I LOVE"

*Khi mùa đông lạnh đến
Tôi xin được mời anh
Về mảnh đất trong lành
Bên kia vòng trái đất
Cùng nhau đi xem khắp
Quê làng tôi dấu yêu
Khi nắng sớm yêu kiều
Vuon lên đồi hoa cỏ.*

*Khi ánh xuân vừa ngỏ
Và hương hoa tuyết vờ
Thơm ngát một phương trời
Là lúc anh sẽ thấy
Thời vàng son tôi đấy
Qua áo mới trẻ thơ
Hồn nhiên trong tuổi ngọc.*

*Khi nàng thu rào rục
Chợt đến trong âm thầm
Ta đến chốn sơn lâm
Đi tìm cảnh lan quý
Mọc trên cây hùng vĩ
Cao vút lên trời xanh
Hay tắm thác nước lành
Băng qua đồng cỏ vắng
Như cánh bướm tung tăng
Đùa chơi không lo lắng.*

*Khi nắng hạ bùng thắm
Ta tắm nước bể đông
Trốn vàng dương đỏ hồng
Nấp dưới hàng thông mát
Nước dừa tươi giải khát
Dưa ngọt và đậu rang
Xây lâu đài cát vàng
Gửi sóng về biển cả.*

*Đấy là như mùa hạ
Còn về quê dấu yêu
Và nàng xuân diễm kiều
Sẽ có ngày trở lại!
Hay mùa thu thân ái
Vẫn mang đầy hoa lan
Hoặc chỉ là đông sang
Và gió mưa mãi mãi?...*

TẶNG RUDOLF
MÜNCHEN – 1979

Những Vết Tiền Thân

TÁC GIẢ

Thanh Hải Vô Thượng Sư

PHIÊN DỊCH

Đặng Văn Minh * Ngô Càn Hùng
Hà Mỹ Hạnh * Điệp Kadlec

HÌNH ẢNH NGHỆ THUẬT

Trang v, viii-ix, 5, 6, 8, 10-11, 12, 16, 18-19, 26, 30-31,
34, 36, 38-39, 42-43, 44, 48, 63, 64-65, 70, 72,
và một số hình ảnh trong trang 1, 50-51
do Corel Professional Photos series © Corel Corp.
Trang 68-69 © Đào Hoa Nữ

TRÌNH BÀY

Điệp Quốc Bình & Ban Báo Chí

NHÀ XUẤT BẢN

The Supreme Master Ching Hai
International Association Publishing Co., Ltd.
No. 236 Sungshan Road, Taipei, Formosa, R.O.C.
Điện thoại: 886-2-87873935

Thanh Hải Vô Thượng Sư © 2006

Tác Giả giữ bản quyền.

Những thi phẩm trong *Những Vết Tiền Thân* có thể trích đăng
nếu được sự ưng thuận trước của Tác Giả.

Thanh Hải Vô Thượng Sư là một nhà từ thiện, nghệ sĩ và bậc Thầy tâm linh được nhiều người yêu kính trên thế giới. Với tài hoa thiên phú về thi văn từ thuở thiếu thời, Ngài mang lại cho đời những áng thơ tuyệt mỹ đầy những nét sáng tạo thật đặc sắc. Nhiều thi tập của Ngài đã được ấn hành bằng các ngôn ngữ khác nhau và được phổ nhạc bởi những nhạc sĩ lừng danh.

Qua những vần thơ của Thanh Hải Vô Thượng Sư, vô số linh hồn đã tìm được nguồn cảm hứng thiêng liêng để hướng về sự liêu ngộ tâm linh. Từng lời thơ của Ngài như những tia sáng phản ảnh trí huệ nhiệm mầu, cũng như tâm nguyện công hiến không ngừng để thăng hoa nhân loại.

“Thơ của Thanh Hải Vô Thượng Sư không những là thơ phá chấp của một nữ tu, đó còn là thơ của những chuyến đi tâm tưởng, chuyến đi của đời người trên giong sông tư duy. Hành lý là con tim mở rộng, chốn đến là tự thức an nhiên, là một quay lưng không bận bịu, là một trở về rất vô tư, là những bài thơ ‘nghe nghiêng tai nghe lại cuộc đời’...”

~ Nhạc sĩ Phạm Duy